

Ποιον Χριστό; (Αικατερίνη Τσαλαμπούνη, Επίκ. Καθηγήτρια Τμ. Ποιμαντικής και Κοινωνικής Θεολογίας Α.Π.Θ.)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Με ρώτησε τις προάλλες μια φοιτήτρια με αφορμή τα όσα απασχολούν τη Σχολή μας αυτές τις μέρες (μετακομίσεις προσκυνηταρίων, η «επονείδιστη» προσθήκη στο μηχανογραφικό της φετινής χρονιάς, τα αποκαλυπτικά σενάρια προδοσίας και «διωγμών» και τα προσκλητήρια σε μαζικές εκδηλώσεις-επιδείξεις δύναμης) πώς μπορεί κανείς να αποφασίσει ποια είναι η αλήθεια και ποιο είναι το σωστό κάθε φορά. Μου ήρθε τότε στο νου εκείνη η «αιρετική» φράση που έγραψε στο σημειωματάριό του ο Ντοστογιέφσκι: “Ότι ο Χριστός έκανε λάθη, είναι αποδεδειγμένο! Ένα οδυνηρό αίσθημα, μου λέει: προτιμώ να κάνω λάθος με τον Χριστό παρά μαζί σας”. Θα μου πείτε βέβαια ποιον Χριστό. Αυτόν που σκεπάσαμε με τα βαριά πλουμίδια μίας «βυζαντινής» λαμπρότητας η οποία συνδέει δυστυχώς συχνά την πίστη με ηχηρές εκδηλώσεις ευσέβειας και μας καθιστά κύμβαλα αλαλάζοντα; Ή μήπως τον άλλον τον ηθικολόγο, που θεωρήσαμε πως μας ανέθεσε το ρόλο του κριτή του πλησίον μας; Ή μήπως εκείνον, τον ωραίο Έλληνα, που ανέδειξε το έθνος μας σε εκλεκτό και μοναδικό μέσα σε όλους τους λαούς αυτού του κόσμου, αφού σε μας μονάχα χάρισε τη σωτηρία; Ή τάχα τον Χριστό που τον κρεμάσαμε εικόνα στα αναπαυτικά σαλόνιά μας, όπου δεν έχει θέση φυσικά η δυστυχία αυτού του κόσμου παρά μονάχα ως θέαμα στο γυαλί της τηλεόρασης; Ποιον Χριστό τελικά; Τον Χριστό μίας φωνασκούσας πλειοψηφίας, τον Χριστό που μιλά μια γλώσσα μίσους, που γυρνά την πλάτη σε αυτόν που έχει ανάγκη (τους αγαπάμε, βρε αδελφέ, κι αν τους διώχνουμε απ’ τη δική μας γειτονιά ή πόλη, είναι από αγάπη, γιατί δεν θέλουμε να ταλαιπωρηθούν). Τον Χριστό που μας έμαθε πως

εμείς είμαστε καλύτεροι από τους άλλους (να δεις πώς το λέμε τόσο εύστοχα: δεν κατακρίνουμε τον αμαρτωλό αλλά την αμαρτία του με λόγια σκληρά, εμείς που δε βλέπουμε το δοκάρι στο δικό μας μάτι). Κι όμως ο Χριστός, που ο Ντοστογιέφσκι προτιμά, είναι εκείνος που έκανε το «λάθος» να συγχωρήσει όσους τον οδήγησαν στον θάνατο, που μακάρισε τους πτωχούς τῷ πνεύματι και κήρυξε την αδυναμία και το όνειρο μιας Βασιλείας που δεν ήρθε ποτέ. Αυτός ο Χριστός δεν εντυπωσιάζεται από τα ξυλόγλυπτα προσκυνητάριά μας, δεν μπορεί να καταλάβει πώς χωρίσαμε εμείς τα παιδιά του σε εμάς και τους άλλους με μπάρες και αναθέματα, πώς μπορούμε διεκδικώντας την αποκλειστικότητα στην αλήθειά του να μεταβάλλουμε το ευαγγέλιό του σε μια υπόθεση ολίγων εκλεκτών. Αυτόν τον Χριστό, που ενοχλεί τον κάθε Μεγάλο Ιεροεξεταστή χτες και σήμερα, που φαίνεται εύθραυστος, αδύναμος, ελάχιστος, μοναχικός, τόσο λάθος τελικά για τον δικό μας καθωσπρεπισμό (κι ας μην τολμάμε να το πούμε, είπαμε είμαστε ευσεβείς, έχουμε εμείς τρόπους να τον διορθώσουμε), αυτόν τον Χριστό ίσως αξίζει να ακολουθήσουμε, να «σφάλουμε» μαζί του ανεπανόρθωτα αγαπώντας αυτόν που δεν είναι δικός μας, κλείνοντας τα αυτιά σε μισαλλόδοξα καλέσματα.

